

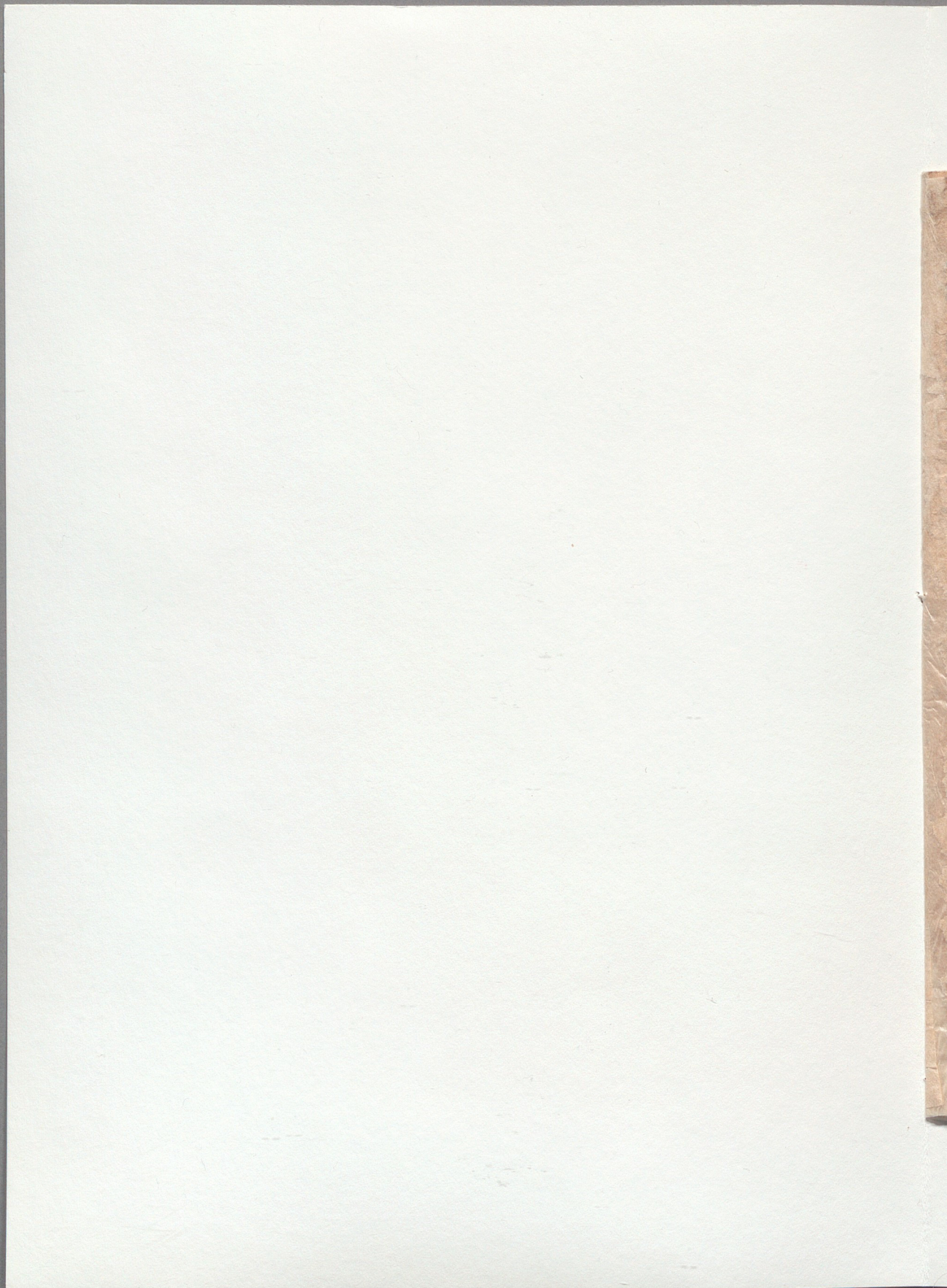
En tänkvärd och wacker
kärleksvisa, om en rik
köpmans-dotter, som
blev kär ...

National Library
of Sweden

G 34

1792

En tänkvärd och wacker
Kärleks-

W i s a,

om en rik

Köpmans-Dotter,

Som blef kär i en fattig Matros,
och des lyckliga utgång.

En hwar som wil weta hwad
Kärleken är, &c.

Sjunges under sin egen wackra Melodie.

Udubro, tryckt genom Sact. Eric Widblad,
MDCXC VIII.

Exemplaret kostar 1 Skilling.

ENVISA

O himmel sad' hon, hwad är kärlighet söt,
Om jag ej får honom, så blifwer jag död.

8. Hon kalla sin Piga, med hastiga ord,
Bet du ingen råd, här på denna jord, Af
Kärlighets- flamma, jag nu är upstånd, Til
den jag tilldorene rätt aldrig kändt.

9. Den Pigan hon sade til Jungfruen god:
Min skönaste Jungfru war wid et frut mod,
All eders begäran i kunde wäl få, Om i wil
betro mig at til henom gå.

10. Där har du et bref, bring detta strax
fram, Och säg det är en som wil tala med
ham, Hörsamma ej det sad' den vndiga Mö
Ty om han ej kommer då må jag wilst dö.

11. Hon töfwa ej länge den tid för'n han
kom, Det första hon säg han snodde sig om,
Hon sporde ock om han ena war där, Han
strax mände swara, ja, Jungfru jag är.

12. Hon sad' kan i minnas den dag då jag
kom, Uti edert skepp til at se mig därom,
Hwar jag en juwel förlåt mig så god, Det
är mig förtaldt, at i den då tog.

13. Den fattige Sjöman blef ängslig i mod,
Då hon så talte den Jungfru så god, Han
sade min Jungfru, i merar ej så, Och utaf
stor ängest så wille han gå.

14. Han sade god Jungfru, jag är icke rik,
Och i har stor rikdom, men spott icke mig, Ej
heller min ringa förmåga och stånd Ty lyckan
så snartlig förändra sig kan.

15. Hon säger: jag talar som hjertat för-
mär, Och såsom wi är i wår blorastrande är,
Ame

Ansfont du är fattig och ringa af stånd, Mit
hjerta och sinn jag ger i din hand.

16. Han säger där har du mit hjerta igen,
Och om du wil vara min upriktiga wän, Så
skal du ej finna, hos mig någon swik, Tills
Gud mig hädan fallar och lägger mig lik.

17. En stund tillsammans mänd' vara ocka
så, Där vinden blef fogtig så måste han gå,
Men då han kom til Wirginien hän, Då
skref han et bref til sin käraste wän.

18. Men se hwar olyckan är strax wid
hand, Det bref kom til hennes fader på stund,
Han detta bref läste med wrede i sinn Och
därpå han strax til dottern går in.

19. God morgon får dotter jag ser du är
här, Har du någon tidning, från den du har
får, Han är i Barbides, och du må på stund,
Hans hemkomst här wänta at tala med ham.

20. Är där ingen annan af högre stånd,
Än du skulle taga en stackar som han, Han då
i sin wrede och hastighet swär Hon skulle ej
se honom för ögonen mer.

21. Han skref då et bref och det strax på
stund, Låt gå til Barbiders, i hwilket bref
han Befalte de skull' kasta i willande sjö,
At han därmed kunde omkomma och dö.

22. Men där nu Capitainen fick brestwet
at se, För sorg och gråt han nöplig kunde
se, Där vinden god blåste, til sjös han då
gick Men tänkte dock icke på sådan en dreck.

23. Men se man hur tiden den wänder sig
om, Med många dags segling til et Eyländ
mar

man kom Med Capitainens order som jag kan
förstå Det skepp måtte ankra där under och så.

24. Med tårar på kinder Capitainen så from
Marrosen han månne förkunna sin dom, Så
snart han det hörde så fast han på knä, Och
tårarna rann på hans kinder alt ned.

25. Han bad då Capitainen låt mig icke
dö, Men sätt mig i land på den wilsamma
Ö, Åt spara då mit lif för Herre så god,
Och icke utgjut mit ofskyldiga blod.

26. Capitainen låt kalla sit folk då til sig,
Och sade til dem wil i nu höra mig, Fem-
hundra vund, wil wår Reddare grym Eder
gifwa, om i wil denne omkomma.

27. Han sade de pengar är eder icke god,
Därför icke skada det ofskyldiga blod, Men på
det wilda Eyland, wi ham föra må, Hwar
han med sin lycka bättre rådså.

28. Och i deras båt de satte honom då,
Han snart til Eylandet fördes också, Han
tog dem wid handen och god natt dem bød,
Och en af dem talte han med om sin Nö.

29. När i kommer hem til min käraste rik,
Gif henne den ring såg den är från mig,
Jag för hennes skull råmodelig wil, Åt lida
hwad morgång Gud fickar mig til.

30. Men när hon då ringen i händerna
fick, Och budet förtälde hur det honom gick,
Hon sade min Fader har gjort mig orätt,
Och jag är förlorad, jag tør säga det.

31. I sorgliga kläder, med sorgesult mod,
Så gick hon til sjös då ofskyldiga blod, Åt
så

för at uplösa sin käraste wän, Det skepp
skulle gå til Wirginien hän.

32. De hade ej warten det gjorde ock Gud,
Ty detta fallt rätt så förunderligt ut, De
med deras båt i land måtte gå, På samma
Emland hennes kärast' war på.

33. Där war han i månader tre gånger
tre, Och densamma dag gick han ned för at
se, Om där ej war något för honom at få,
Hwarföre han strax den lilla båt såg.

34. Ut den tid då båten kom närmar i
land, Han då utaf glädje gick til dem på stund,
Men den tid de honom, at komma först såg, Då
blefwo de bange, och rodde därfrå.

35. Han tog af sin hatt, och föll på sin
knä, Och sade för Guds skull i tager mig med,
Jag är ock en Sjöman, at swult nästan död;
Så snart de det hörde, de vukte hans nöd.

36. Så for de i land och tog honom in,
Därpå de til skeppet rodde geswint, Den
Capitain mänd spörja hur han kom där,
Han strax måst förtälja sin hela affärd.

37. Hans kärastes ögon af gråt woro röd,
Lefwer du sade hon, som jag tänkte war död,
Han sade, jag har lefwat rätt sorgelig, Ses
dan jag min kärighet satte til dig.

38. Hon tog honom i famn och kusten så,
At all hans sorg den mände bortgå, Hon
sade, jag sarte den jag hafwer kär, Ingen
annan än döden skal skilja oss mer.

39. Så kom de til Emland och där med en
hast, Och anfrad' i Plymouth den ättonde Mars,
Hwar

39. Ar på en morgon den Jungfru så god, Föde
underlig Klädde sig inför låt.

40. Med Matros Klä er hon Klädde sig på
Med et bres i handen til sin Fader at gå; Där
stod uti breswet kär Fader för! Jag är uti Ge-
nua och nästan död.

41. Jag känner at det är min Dotters hand,
Hör i fått det bres uti främmande land; Hon
swara då, jag från Genua må gå, Af eder
Dotter jag det bres mände så.

42. Jag tänkte ej spörja från henne mer än,
Jag må nu lefwa så sorgesfullt hän. Jag öns-
kar er lycka af hjerta och sinn'. Så läste han
breswet med tårar på Finn.

43. Han sade gå i til Genua igen, Om i
Lunden föra min Dotter här hem, Och til mig
bringa; så hjelpe mig Gud, Så sant som jag
gifwer dig henne til Brud.

44. Hon sad så gif mig där för eder hand,
Så skal jag henne hembringe på land; Ja
det skal jag göra, alt på denna dag, Fos-
mende ger för dit omat.

45. Så salt hon på knä på stället hon stod,
Och sade, i är och min Fader så god, Jag
är eder Dotter, som reste af land, Alt för at
viska min käraste til man.

46. Hon tatte och widar e, Fader så god,
Jag beder, förlåt mig alt hwad jag gjorde,
Dan swarar af hjerta och förlåta wil, Alt
hwad du begärer, skal gifwa dig til.

47. Hon swara där för min Fader så sin
Må jag nu få den som war kärasten min; Ja
det

det må du gierna min Dotter så söt, Si då
fick hon glädje för allan sin nöd.

48. Så fick hon då bröllop med glädje och
lust, Och Fadren fick sin Dotter til en stor
tröst, Han sade för det i hvarannan war tro,
Toif tusend pund sterling jag gifwer er god.

49. Nu kunde de samman i kärlighet bo,
För de war hwarandra upriktig och tro, Så
wil jag förmana hwar Jungfru och Mo, Att
älska sin käraste i glädje och nöd.

50. Dock häfwa de wandrat och lidit stor
nöd, Och så widdt omtrumlad och sökt sitt bröd,
Och dock mot sin käraste upriktig
är; Ja sådana käraster
finnes ej här.

